

РЕШЕНИЕ

№ 4658

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 30.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **5991** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по подписана с електронен подпис жалба на Р. П. П. от [населено място], чрез адв. Г., срещу заповед № 1266з-960 от 16.06.2020г. на директора на главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и постановена при съществени нарушения на процесуалния закон. На жалбоподателя не е дадена възможност да участва в административното производство с адвокат, който да присъства при изслушването му. По този начин е нарушен чл. 56 от Конституцията на РБългария. Изслушването е направено формално без в съставения за целта протокол да се отрази казаното от жалбоподателя. По този начин е нарушено правото му на защита. Сочи се, че наложеното дисциплинарно наказание е определено в противоречие с чл. 91, ал.1, т.4 от ЗДСл, тъй като са взети предвид три предходни дисциплинарни наказания, наложени през 2016г. и 2017г., които са заличен служебно съгласно чл. 98, ал.1 от сз. Едното от тях е и отменено от съда. Освен това не са настъпили никакви вредни последици за държавната служба или гражданите от твърдяното нарушение. Не е преценена неговата тежест, тъй като същото, ако въобще го има, е леко и не обуславя налагане на такова наказание. Като нарушения на материалния закон се посочва неправилното налагане на дисциплинарното наказание поради липса на извършено нарушение, тъй като жалбоподателят е изготвил исканите писма като е посочил приложимото правно основание. Това е част от правото му да

изрази собственото си мнение и спорът за това не следва да води до наказание. Възложеният му анализ на правни норми представлява юридическа дейност и не може да му се вменява, тъй като не е част от длъжностните му задължения. Още повече, че същият няма юридическо образование. С оглед изложеното се иска отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски по списък.

Ответникът – директора на главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Р. П. П. работи в ГДБОП от 01.02.2010г., като е назначен на длъжност главен експерт в сектор 04 „Защита на информацията“ на отдел 08 „Координация и информационно-аналитична дейност“ към ГДБОП със заповед рег. № 8121К-944 от 02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи. Видно от кадрова справка на л.20-21, същият е магистър по специалността „Физическо възпитание“, като за периода на работа в ГДБОП е награждаван два пъти, и е наказван 5 пъти, от които с „порицание“, съгласно заповед № 1266р-690 от 21.04.2020г. на директора на ГДБОП, връчена на 22.04.2020г., и със „забележка“ съгласно заповед № 1266р-914 от 09.06.2020г. на директора на ГДБОП, връчена на 10.06.2020г.

В ГДБОП са постъпили писма с рег. № А-12241 от 11.05.2020г. на директора на дирекция „Международно сътрудничество“ и рег. № 368р-5404 от 13.05.2020г. от директора на Областна дирекция на МВР – В. за предоставяне на оригинали на разрешения за достъп до класифицирана информация на посочени в писмата лица, които са преназначени в посочените структури. Писмата са резолирани за изпълнение с абревиатура, от която не става ясно как се свързва с жалбоподателя. Доколкото не се спори, че именно той е работил по тези писма, съдът приема, че са резолирани на него за изпълнение. Същият е изготвил проект на отговор на 15.05.2020г., който е върнат от прекия му ръководител за посочване на правното основание, на което се изпращат исканите документи. В следващия проект, представен по-късно същия ден като правно основание е посочен чл. 54, ал.2 от ЗЗКИ. Проектът е върнат за коригиране на правното основание. Видно от л. 35 и 36, писмата са подписани с посочено в тях правно основание чл. 55, ал.4 от ЗЗКИ. Същият ден по имейл прекия ръководител на жалбоподателя му е възложил да извърши съпоставка на чл. 55, ал.4 и чл. 54, ал.2 от ЗЗКИ като направи анализ и обоснове извод коя от правните норми е относима към съдържанието на писмата и да го предостави в срок до 17,00ч. на 15.05.2020г. По делото няма данни това да е сторено.

С докладна записка от 18.05.2020г. прекият началник на жалбоподателя е уведомил директора на ГДБОП за посочените по-горе обстоятелства и е посочил, че същият не познава приложимата нормативна база, която има отношение към ежедневните му задължения. Това познаване му е вменено като задължение по т.11.6 длъжностната характеристика за длъжността, която заема. Освен това същият е длъжен да изпълнява поставените му задачи съгласно чл. 24, ал.1 от ЗДСл. Липсата на такова изпълнение е определено като нарушение на чл.2, т.11, чл. 6, ал.1 и чл. 14, ал., във връзка с чл.17 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, за което е предложено да се ангажира дисциплинарната му отговорност. Жалбоподателят е

запознат с ДЗ на 02.06.2020г.

В ДЗ на началника на СПНОЖОП до директора на ГДБОП е предложено да не се извършва проверка от комисия, тъй като са събрани всички относими доказателства и са изяснени всички факти. До жалбоподателя е отправена покана за изслушване и даване на писмени обяснения в срок до 05.06.2020г., която същият е получил на 02.06.2020г. На 03.06.2020г. е подал искане да бъде представляван от адвокат, с който да се запознаят с материалите по случая и който да присъства на изслушването му. По искането е изготвено становище от началника на СПНОЖОП, че няма правно основание да участва адвокат, тъй като изслушването е за възприетите от жалбоподателя факти, а не за неговите изводи от тях.

На 04.06.2020г. е съставен протокол за изслушване на жалбоподателя, който същият е подписал с отбелязване, че протоколът е изготвен предварително и в него не е отразено това, което е казал. Отделно от него жалбоподателят е подал писмените си обяснения до директора на ГДБОП на 08.06.2020г. В тях е посочил, че не е депозирал исканата съпоставка на двете правни норми, тъй като представлява неправомерна заповед, на която не се дължи изпълнение. Относно писмата не е възприел, че се касае за процедура за ново проучване за надеждност, към която е приложим чл. 55, ал.4 от ЗЗКИ.

Въз основа на горното е издадена процесната заповед, в която е прието, че жалбоподателят не е изпълнил служебното си задължение, вменено в т. 5.17. от длъжностната характеристика да изпълнява разпорежданията на прекия си началник, свързани с дейността на сектора при изпълнение на задълженията по ЗЗКИ и подзаконовите нормативни актове, както и на задължението по т. 5.28 от нея да спазва Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Това представляват нарушения на чл. 89, ал.2, т.1 и ал.2, т.5 от ЗДСл, за които следва да му се наложи дисциплинарно наказание. При определяне на същото са взети предвид формата на вината - умисъл, явно нежелание да се изпълни задачата, като подготовката на писмата е възложена на друг служител, факта, че е награждаван три пъти и е наказван четири пъти по ЗДСл, от които един път през 2020г. с „порицание“ и един път през 2020г. със „забележка“. Поради това и на основание чл. 91, ал.1 и чл. 93, ал.1 от ЗДСл му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“. Препис от заповедта му е връчен на 17.06.2020г.

При така установените факти, Административен съд София – град, 41 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок – на 22.06.2020г., срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването с изключение на случаите по чл. 6, ал. 2 и 3 (чл.92, ал.1 от ЗДСл.). В случая на директора на ГДБОП са възложени правомощия на дисциплинарно наказващ орган със заповед № 8121з-1206 от 02.10.2018г. на министъра на вътрешните работи. Следователно заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и с предвиденото в чл.97, ал.1 от ЗДСл съдържание. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Вярно е, че от протоколът за изслушване на служителя не става ясно същият казал ли е нещо и какво, ответникът направил ли е коментар и какъв. Този протокол само удостоверява факта на изслушването, но не и какво е говорено

при това изслушване. Това обаче не представлява нарушение на процедурата по чл. 93, ал.1 от ЗДСл., защото служителят е представил писмени обяснения, които макар и подадени след срока, са взети предвид и обсъдени от дисциплинарно наказващия орган в процесната заповед. Що се отнася до невъзможността служителят да участва в производството с адвокат, следва да се посочи, че такава възможност не е предвидена изрично в ЗДСл, а в ЗМВР е предвидена едва с изм. в ДВ, бр. 60/2020г., т.е. след издаване на процесната заповед. В случая чл. 56 от Конституцията не намира приложение, доколкото се касае за право на защита в дисциплинарно производство спрямо лицето като служител, а не като гражданин в отношенията му с държавните институции. Още повече, че няма никаква пречка служителят да подготви писмените си обяснения с помощта на защитник, тъй като е запознат с всички документи от преписката. Спазени са и сроковете за налагане на дисциплинарното наказание.

Издадената заповед е в съответствие с материалния закон. Задълженията на държавния служител са уредени в раздел втори на ЗДСл /чл.20 - чл.29/. Според тези разпоредби държавният служител е длъжен да изпълнява задълженията си точно, добросъвестно и безпристрастно в съответствие със законите на страната и устройствения правилник на съответната администрация. Задълженията на държавния служител се определят и в неговата длъжностна характеристика. Държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители. Държавният служител не е длъжен да изпълни неправомерна заповед, издадена по установения ред, когато тя съдържа очевидно за него правонарушение. Държавният служител може да поиска писмено потвърждаване на служебния акт, когато в отправената до него устна заповед се съдържа очевидно за него правонарушение. В случая ясно е посочено нарушението което, според административния орган жалбоподателят е извършил, а именно: неизпълнение на служебно задължение по т.5.17 от длъжностната характеристика, с която е запознат на 01.11.2019г., състоящо се в неизготвяне на служебна кореспонденция в разпореденото му от прекия му началник съдържание, и неизготвяне на съпоставка между две правни норми. Данните по административната преписка категорично налагат извода, че служителят не е изпълнил посочените задачи в поставения срок. Спорният въпрос е дали е било дължимо изпълнението им. В този смисъл не могат да бъдат възприети доводите, че разпореждането на прекия началник да се посочи правното основание за изпращане на исканите документи и по-късно - да се поправи посоченото, представлява неправомерна заповед, която съдържа очевидно закононарушение. Самият служител в обясненията си посочва, че не е възприел, че се касае за процедура за ново проучване, за да посочи чл. 55, ал.4 от ЗЗКИ. Това обяснение от една страна показва, че не е проявил дължимото внимание при изпълнение на възложената му задача, защото в писмото на ОД на МВР ясно е посочено, че става въпрос за достъп на преанализирани, а не на новоназначени служители. То установява и непознаване на приложимата нормативна база, защото служителят смята, че чл. 55, ал.4 от ЗЗКИ е приложим за процедура за ново проучване, при условие, че текста започва с думите „не се извършва ново проучване...“. Разпореждането за съпоставка на нормите на чл.55, ал.4 и чл. 54, ал.2 от ЗЗКИ също не представлява неправомерна заповед, която съдържа очевидно закононарушение. Неизпълнението му обаче не може да води до ангажиране на дисциплинарна отговорност, тъй като поставената задача няма служебен, а по-скоро назидателен характер. В този смисъл интересът на работата предполага екипност и

съвместно изясняване и подпомагане да се преодолеят срещнатите трудности, като избраният вариант за изясняване на правните норми очевидно не е дал резултат. Още повече, че жалбоподателят няма юридическо образование, а и такава не е изискуемо съгласно т.10 от длъжностната характеристика. Това обаче не променя факта, че същият не е изпълнил даденото му указание и не е изготвил възложените му писма по разпоредения му от прекия началник начин. В резултат същите са изготвени от друг служител, видно от съгласувателния им гръб. Неоснователни са доводите, че несъобразяването с разпореждането на прекия началник е израз на собственото мнение на служителя, за изразяването на което същият не може да бъде наказан. Първо, изпълнението на държавната служба се основава на принципите на законност, лоялност, отговорност, стабилитет, политическа неутралност и йерархична подчиненост (чл.18 от ЗДСл). Следователно жалбоподателят дължи подчиненост на прекия си началник. Второ, разпореждането на този началник не налага очевидно правонарушение. Трето, несъобразяването с него в конкретния случай не е израз на собствено мнение, а показва грешно възприемане на фактите, следствие от което е посочване на различна правна норма. Поради това служителят е следвало да се подчини на даденото му от прекия ръководител указание. Горното правилно е квалифицирано и като нарушение на т. 5.28 от длъжностната характеристика във връзка с чл.2, т.6 и чл.6, т.1 от този кодекс. Тези нарушения правилно са определени като дисциплинарни съгласно чл. 89, ал.2, т.1 и т.5 от ЗДСл.

При определяне на вида на дисциплинарното наказание органът аргументирано е взел предвид, че нарушението е извършено виновно като са отчетени обстоятелствата, при които е извършено, и последиците от нарушението – изготвяне на писмата от друг служител. Относно дисциплинарното минало на жалбоподателя, в заповедта са посочени едно порицание през 2016г., едно порицание през 2017г., едно порицание през 2020г. и една забележка през 2020г. Действително наказанията преди 2019г. са заличени съгласно чл. 98 от ЗДСл., като това от 2017г. е отменено от съда. Наказанията от 2020г. са обжалвани пред съда и не са влезли в сила. Това обаче не означава, че наказанието е определено неправилно с оглед поведението на служителя и последиците от нарушението. Същите правилно са отчетени при индивидуализацията на наказанието по вид, който съответства на тежестта и характера на нарушението.

Предвид изложеното оспорената заповед се явява законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. П. П. срещу заповед № 12663-960 от 16.06.2020г. на директора на главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР.

ОСЪЖДА Р. П. П. да заплати на главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР сумата от 200лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 124, ал.1, изр.2 от ЗДСл.

СЪДИЯ: